

P 902041

PB-PP B-31126
BELGIE(N)-BELGIQUE

DE BRUG

Maandblad van de Protestantse Kerk Mechelen Noord

behorende tot de Verenigde Protestantse Kerk in België

(verschijnt niét in januari en augustus)

62ste jaargang nr. 10 - dec. '18 / jan. '19

Drukwerk verzonden tegen verlaagd tarief. Afgiftekantoor: 2800 Mechelen

Afz. / V.U.: ds J.H. Brouwer, Mechelsveldstraat 46, 2800 Mechelen

Website: www.protestantse-kerk-mechelen-noord.be
Facebook: www.facebook.com/VPKBMechelenNoord

**Kerkgebouw en
Secretariaat:** Keizerstraat 26-28
2800 Mechelen

Predikant: ds. J.H. Brouwer
Mechelsveldstraat 46
2800 Mechelen ☎ 015/20.51.54

**EREDIENST: IEDERE ZONDAG AANVANG: 10.00 u.,
MET KINDERNEVENDIENST EN BABY-OPVANG**

Rekening: **IBAN: BE41 0000 1657 8310, BIC: BPOTBEB1** t.n.v.
Protestants Evangelische Parochie

Rekening: **IBAN: BE97 7512 0773 6149, BIC: AXABBE22** t.n.v.
Diaconie Keizerstraat

Geloof met me mee!

Het Adventsproject van dit jaar gaat over geloven-in-meervoud. Er worden ons Bijbelverhalen voorgehouden, waarin we mensen tegenkomen die laten zien, wat geloven betekent. Mensen met een aanstekelijk geloof, die laten zien wat het inhoudt om voor God te kiezen, om Christus na te volgen. Al zijn wij, in onze protestantse traditie, het meest gewend om de Apostolische geloofsbelijdenis te zingen en te zeggen - degene die begint met 'Ik geloof' - en ook in onze geloofshouding de nadruk te leggen op de individuele relatie tussen God en mij, ook wij beseffen terdege dat we in een traditie staan. Zonder de mensen die ons zijn voorgegaan, zouden wij het geloof niet doorgegeven hebben gekregen. En nog steeds vinden we steun bij elkaar: midden in een deel van de wereld dat het christendom bespot en bestrijdt vinden we steun bij elkaar om vast te houden aan de overtuiging, dat er een God is die om mensen geeft en ons oproept om Hem en elkaar lief te hebben. Geloven doe je niet in isolement, geloven doe je samen. De vaste overtuiging, het enthousiasme van de ander kan je er bovenop helpen, als je het zelf even niet meer zo duidelijk ziet.

Geen wonder dan ook, dat die andere grote christelijke belijdenis, het credo van Nicea en Constantinopel, begint met 'Wij geloven'. Wie gelooft, wie mee stapt in de beweging die achter Jezus van Nazareth aan op weg is gegaan, blijft immers geen eenling. We worden aan elkaar toevertrouwd. We vormen samen één lichaam. Zó zijn we geroepen om Jezus Christus present te stellen in de wereld van vandaag. We zijn als zussen en broers met elkaar verbonden, over alle mogelijke grenzen heen.

Als we dit jaar opnieuw lezen van de volkstelling van keizer Augustus en landvoogd Quirinius, die het hele land in beweging brachten om hun eigen economische belangen te dienen, dan mogen we daarachter, in het verborgene, iets veel belangrijkers zien: de hand van de Here God, die de hele wereld in beweging heeft gebracht door de geboorte van Zijn Zoon, niet om over de mensen te heersen maar om ons te dienen en tot onze bestemming te brengen.

En dan mogen we opnieuw de getuigenissen horen van de engelenkoren die Hem de lof toezingen, en van de herders die voor Hem knielen en God loven en prijzen op hun weg terug naar de kudde, met stemmen die elkaar versterken. Door hen mogen we ons laten overhalen om op onze beurt ook - als gemeente van Christus, Gods volk in de wereld - zonder vrees uit te komen voor Hem die ons samenbindt en elkaar te versterken en ten dienste te staan. JHB

Kerkraad

Door allerlei omstandigheden is de kerkraad niet bij elkaar geweest op de gebruikelijke vaste eerste maandag van de maand (november). We hebben vergadering op maandag 26 november, te laat om nog verslag uit te brengen in deze uitgave van ons Kerkblad editie december 2018 / januari 2019. Maar het verslag van deze vergadering (de organisatie, voorbereiding, bestellingen en aankopen voor het Kerstfeest in de kerk) heeft u dan tegoeed in de uitgave van februari 2019!

Normaal vergaderen we weer in de maand januari 2019 op maandag de 7de. Nogmaals, indien u iets te melden heeft of een suggestie, laat het weten aan onze predikant en/of de kerkraad!

We wensen u allen een Gezegend Kerstfeest en Licht en Vrede uit het nieuw geboren Kind! En een Gezegend nieuw jaar, een nieuw jaar uit Gods Genade!

Georges

Samenstelling kerkenraad

Predikant:	ds J. Brouwer	015 - 20 51 54
Ouderlingen:	Mani Kanza	0489 - 86 38 41
	Georgette Saliba	015 - 41 31 85
	Geert Van Cammeren	015 - 31 97 64
Diaken:	Georges Vandensavel	015 - 61 02 03 / 0476-93 99 18

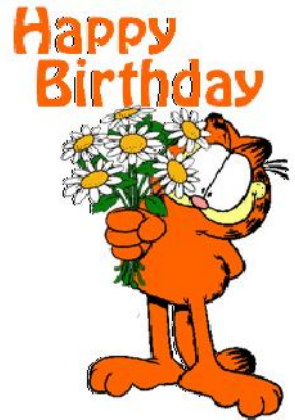
Agenda

04 december	Gezamenlijke gespreksgroep - Zandpoortkerk 19u30
06 december	Belijdeniscatechese - kerkzaal 20 uur
19 december	Bijbelavond - kerkzaal 20 uur
20 december	Kerstviering Senioren - kerkzaal 14u30
25 december	Kerstviering met broodmaaltijd - kerk 10 uur
07 januari	Kerkraad - kerkzaal 19u45
10 januari	Bijbelmiddag - kerkzaal 14u30
14 januari	Bijbelavond - kerkzaal 20 uur
20 januari	Bestuursraad - kerk 11u15
23 januari	Gebed voor de eenheid - Beth-El, Ter Hertstraat 1, 19u30
31 januari	Seniorenmiddag - kerkzaal 14u30

Verjaardagen

01 december Renate Huhn e. De Smet
28 december Chris Du Meunier e. Vandensavel
29 december Sara Sakur

01 januari Mecide Sakur
01 januari Georgette Saliba e. Younan
04 januari Elyas Maghi
15 januari Godwin Ntamba
23 januari Jan Sakur

We wensen deze jarigen een blije, maar vooral een gezegende verjaardag !

Rooster

	<i>Kindernevendienst</i>	<i>Lector</i>
02/12	Matheus	Aysel
09/12	Hanne	Godelieve
16/12	Guyny	Henriëtte
23/12	Aysel	Chris
24/12	-	
25/12	-	Jelle
30/12	Wibe	Godelieve
06/01	Hermien	Aysel
13/01	Hanne	Chris
20/01	Aysel	Henriëtte
27/01	Guyny	Jelle
03/02	Matheus	Aysel

Bij verhindering graag zelf ruilen, daarna doorgeven aan ds. Brouwer.

Erediensten

Alle diensten gaan door in het kerkgebouw aan de Keizerstraat 26, aanvang telkens om 10.00 uur, tenzij anders vermeld.

zondag 02 december
ds. J. Brouwer
Eerste Adventszondag

organist: T. de Jongh
2° collecte: Protestantse Solidariteit

zondag 09 december
ds. J. Brouwer

organist: E. Poncin
2° collecte: Kerkblad

zondag 16 december
ds. J. Brouwer

organist: P. Oerlemans
2° collecte: Orgelfonds

zondag 23 december
ds. T. Veldhuizen

organist: P. Oerlemans
2° collecte: Zending

maandag 24 december
ds. J. Brouwer
20 uur - Kerstavond

organist: T. de Jongh
2° collecte: Protestantse Solidariteit

dinsdag 25 december
ds. J. Brouwer
Kerstviering met broodmaaltijd

organist: J. van der Horst

zondag 30 december
ds. J. Brouwer

organist: P. Oerlemans
2° collecte: KND/Jeugd

zondag 06 januari
ds. J. Brouwer
H. Avondmaal

organist: P. Oerlemans
2° collecte: Diaconie

zondag 13 januari
ds. E. Delen

organist: E. Poncin
2° collecte: Kerkblad

zondag 20 januari
ds. J. Brouwer

organist: P. Oerlemans
2° collecte: Synodale kas

zondag 27 januari
ds. J. Brouwer

organist: T. de Jongh
2° collecte: Leprazending

zondag 03 februari
ds. E. Van der Borght

organist: P. Oerlemans
2° collecte: Kindernevendienst/Jeugd

PROTESTANTSE SOLIDARITEIT

Kerstcampagne “Handen en voeten geven!”

3.000 gehandicapten in Guinée Forestières hebben orthopedisch materiaal nodig. Met een prothese kunnen ze lopen, voetballen, werken ... kortom, meer autonoom en mobiel zijn.

Het enige orthopedisch centrum bevindt zich in Macenta, maar moet gerenoveerd en uitgerust worden om deze mensen een kwaliteitsvolle service te kunnen bieden. Protestantse Solidariteit wil, met de steun van Wallonie-Bruxelles International, het orthopedische atelier van Macenta vergroten en uitrusten met moderne apparatuur, en voorzien in de opleiding van 2 orthopedisten. Protestant Solidariteit moet 30.000 euro op halen zodat elke gehandicapte zijn prothese kan hebben.

Laten we ons geloof handen en voeten geven tijdens deze kerstperiode, zodat ze weer kunnen lopen.

Wil jij ook geven? Dit is mogelijk op BE37 0680 6690 1028, ten voordele van Protestantse Solidariteit met de vermelding "Kerstmis".

Synodeboodschap 2018

De synode van de Verenigde Protestantse Kerk in België kwam samen in het weekend van 17-18 november in La Foresta te Vaalbeek.

Bij de toespraak van onze synodevoorzitter, ds Steven H Fuite, sprak hij zijn dankbaarheid uit over de kerkgemeentes, ook in het bijzonder zij die het moeilijk hebben. Hij was fier op de kleine gemeentes, die met weinig mensen toch veel engagement tonen en ook op de nieuwe vormen van kerk-zijn, zoals de pioniers. Dit is een nieuw avontuur voor de kerk in vertrouwen op God. "Do not look at the wall, but what's behind it!"

Hij sprak over meer samenwerkingsvormen tussen de gemeenten, de migratieproblematiek en het menselijk gezicht van de kerk. Geloven is doen! De Heer heeft het nodig, Hij heeft ons nodig!

In een constructieve sfeer wisselden de deelnemers aan deze synode op vreedzame wijze van gedachten.

De condities voor de uit het buitenland instromende predikanten werden gepreciseerd.

Er werd ook nagedacht over een sterkere ondersteuning van predikanten in moeilijke situaties.

Beslissingen zijn genomen met het oog op de zorg voor de kleine kerkgemeenschappen en hun noden.

De buitenlandse gasten hebben nieuws gebracht vanuit hun eigen context. Ze deelden met ons hun uitdagingen en positieve verhalen die bemoedigden. Hun aanwezigheid liet zien dat kerkzijn niet ophoudt aan de grenzen van België.

De lancering van ProFest, de Algemene Kerkvergadering van 30 mei 2019, werd ingezet met een enthousiaste presentatie vanuit de werkgroep. Het gaf een feestelijke noot aan het geheel. Het was polyfoon en veelkleurig. In ieder district zal een kaars van gemeente tot gemeente gaan, om zo de weg van de VPKB naar ProFest te illustreren.

Over Hoop en Huizen keek terug op een periode waarin zij 43 families hebben kunnen helpen bij het vinden van een woning en hun integratie. Daarboven konden 3 gezinnen overkomen via de humanitaire corridors. Over Hoop en Huizen roept op om blijvend betrokken te zijn.

De archivariissen die twee jaar gewerkt hebben in de kelder van het Huis van het Protestantisme, stelden de resultaten van hun werk voor en noemden enkele van de gevonden schatten. De archieven zijn weer toegankelijk na afspraak.

De voorzitter Steven H Fuite nodigde in de dienst uit om met evangelische moed te kijken "wat de Heer nodig heeft" (Lucas 19:34): "Het is vandaag aan ons om als kerk, als lichaam van Christus, in alle nederigheid maar zelfbewust, zijn verlangende ogen, zijn luisterend oor te zijn, kritisch liefhebbend en met zorgvuldige heldere woorden en concrete zegenende gebaren, te vertalen hoe genuanceerd en zacht de stem van God klinkt. Dat is wat de Heer nodig heeft."

Commissie van advies: ds Yolande Bolsenbroek, François Choquet, ds Stefan Gradl en Albert Eversen

Liedboek

In ons liedboek, zingen en bidden in huis en kerk, staan mooie liederen, maar ook mooie vertellingen en gedichten. Misschien heb je er al enkele gelezen. Bij elke uitgave van ons kerkblad tracht ik een vertelling of gedicht te brengen.

Op bladzijde 909 staat het volgende van Gabriël Smit!

Antwoord

Soms ben ik bang dat u niet blijft,
dat uw voeten leegbloeden op lege
wegen, dat uw zachtmoedige handen tegen
zoveel verraad, zoveel weerspanningheid

in mensen en dingen niet bestand
zijn, dat u zeggen zult: ik had beter
moeten weten, mensen waarheid leren
is waanzin, leugen hun vaderland.

Moet ik u dan nu, in de kribbe,
waarschuwen? Zeggen: doe het niet,
doe het anders, laat uw moeder vergeten

wat de engel sprak? Uw eigen stilte
– nacht, sterren, adem – zingt uw lied
van antwoord: zelfs op aarde vrede.

Gabriël Smit

Uitgekozen door Georges

Bijzonder bizarre kerstnacht

Café "de Olijfberg" was eigenlijk gesloten en de stoelen stonden op de tafels om de vloer te kunnen kuisen. Een half kale kerstboom stond in een hoek met een hoop afgefallen naalden eromheen. Alleen aan een enkele ronde tafel zat volk. Twaalf zwijgende zielen. Hoe ze daar waren gekomen wisten ze niet. En wie waren die anderen toch?

Buiten begon het te sneeuwen. Gaandeweg bedekte een wit tapijt de aarde en al het vuilnis dat de mensen er hadden achtergelaten.

Een blond meisje verbrak als eerste de stilte. "Hallo", zei ze zacht. "Mijn moeder heeft mij laten aborteren, waarom weet ik niet. Hoe ik aan dit lichaam gekomen ben, begrijp ik niet. Ik heb het immers nooit verder dan tot foetus gebracht". Ze onderdrukte een snik. "Vraag niet hoe ik heet, want een naam heb ik niet. Als een ongewenst gezwel ben ik verwijderd uit mijn moeders buik en als afval weggegooid. Eigenlijk ben ik nooit iemand geweest".

Hierop begon een vrouw hysterisch te schreeuwen. "Jij had mijn dochter kunnen zijn! Toen ik onverwacht zwanger raakte, was ik de minnares van een bankdirecteur die beweerde in een ongelukkig huwelijk te zitten, maar hij kon zijn vrouw nog niet verlaten omdat hij zijn postje te danken had aan zijn schoonvader. Het zou zijn loopbaan gekraakt hebben, volgens hem was dit een noodsituatie en was er geen oplossing dan de foetus te laten weghalen. Nochtans had hij na een echografie te hebben gezien nog opgemerkt dat de vrucht zo snel op een kindje leek. Omdat het een kindje was! Ben ik een moordnares?"

"Ach dat weet ik niet", antwoordde de blinde zwarte man links van haar. "Zelf ben ik in 1935 gelyncht omdat ik verliefd was op Susanna, de dochter van mijn blanke meester in Stamps, in de Amerikaanse staat Arkansas. Ik werkte in het huis van een tandarts genaamd Lincoln en toen de meid een tijd ziek was, moest ik voor zijn dochter water

verwarmen en de houten badkuip gereed zetten. Susanna baadde dagelijks en ik kon de verzoeking niet weerstaan haar te begluren. Ik denk dat Susanna dit wist en zelfs aangenaam vond, want soms knipoogde ze naar mij als ik haar tegenkwam. Maar ik werd op zekere dag betrappt en Susanna werd weggestuurd naar Saint-Louis. Toen ik op een avond alleen was omdat mijn meester en meesteres dringend waren weggeroepen, werd plots op de voordeur geklopt. Ik opende en voor mij stond een groep mannen te paard in lange witte kleren en met puntmutsen. De mannen voerden mij mee naar een eenzame plek buiten het dorp en sneden mijn ballen af om ze in mijn mond te proppen, waarna ze mij aan een boom opknoopten. Daar heeft mijn lijk dagen gehangen als schrikwekkend voorbeeld, en de kraaien pikten mijn ogen uit”.

Buiten bleef het sneeuwen op de aarde en op al het vuilnis dat de mensen er hadden achtergelaten.

Een in zwart leder geklede spierbundel nam het woord. “Ik was stripper in een New Yorkse homo-bar”, vertelde hij. “Mijn losbandig leven is mij fataal geworden. De kerel met wie ik samenleefde was seropositief, maar heeft het vertikt mij daarvan op de hoogte te brengen. Bovendien deed hij het met alles wat ook maar even wilde blijven stil liggen. Mij rest wellicht slechts de hel”.

“Tja”, reageerde een kortgerokte jonge vrouw die al heel de tijd met een niet opgestoken sigaret had gespeeld. “Het lijkt erop dat we hier allemaal verdoemde zielen bij mekaar zijn. Zelf heb ik ook niet zo voorbeeldig geleefd. Ik kom uit Griekenland, waar we jarenlang met een zware economische crisis hebben gezeten. Als alleenstaande moeder moest ik mijn dochttertje voeden en omdat er geen werk was en ik van de gesnoeide uitkeringen niet kon leven, ben ik mij gaan prostitueren. Een tijdje ging dat goed en verdiende ik veel geld, tot een perverse en agressieve klant mij op een avond gewurgd heeft. Heb ik zelf mijn leven vergooid met een verkeerde keuze?”

“Jij hebt tenminste geen doden op je geweten”, antwoordde een sombere magere man met holle ogen aan de overkant van de tafel. “Ik ben als kind vijf jaar lang misbruikt door mijn nonkel, die overigens een hoge positie bekleedde en die een alom gerespecteerd man was met groot moreel gezag. Zelf ben ik gebroken achter gebleven en ik ben nooit in staat geweest tot een normale seksuele relatie met een vrouw, ik voelde me te vies en te onwaardig. Na twee echtscheidingen heb ik in een koude winternacht toen iedereen sliep het huis van mijn

nonkel in brand gestoken”.

Een zwarte man in koloniaal legeruniform onderbrak hem. “Ik was soldaat in de Force Publique, in de Congo Vrijstaat onder koning Leopold II. In die tijd was er veel vraag naar rubber en Congolese dorpen kregen quota’s opgelegd, hoeveelheden rubber die ze verplicht moesten tappen. Wie niet genoeg rubber aanleverde, hakten we een hand af, die we als bewijs moesten afgeven aan onze blanke officieren. Als we ver van de kazerne waren, roosterden we zelfs de handen omdat ze zo langer bewaarden”.

Buiten begon het harder te sneeuwen. Een wit tapijt bedekte de aarde en al het vuilnis dat de mensen daar hadden achtergelaten. De koloniale soldaat gooide een blok hout op het vuur, dat met een sinistere gloed de overigens donkere ruimte verlichtte.

Een man in maatpak nam het woord. “Ik was een belangrijk politicus”, zei hij. “Ik heb het zelfs tot in de Europese Commissie geschopt. Maar ik heb mij laten omkopen om een groot multinationaal bedrijf toe te laten verder een zwaar kankerverwekkende onkruidverdelger te produceren. Snoepreisjes, snelle sportwagens, dure vrouwen, ik heb het allemaal gehad. Maar toen stierf mijn eigen zoon aan kanker en het betekende niks meer. Het voelt alsof ik hem vermoord heb”.

“Nou jij hebt alleen luxeproblemen gehad”, zei een donkere man rechts van hem. “Zelf heb ik in mijn geboorteland alles achtergelaten nadat ik mijn verwanten had overgehaald om geld bijeen te leggen om mijn reis naar Europa te betalen. Ik wilde absoluut het hellegat in Oost-Afrika verlaten waar ik vandaan kom. Met vervalste papieren hebben smokkelaars mij de Europese Unie ingebracht. Ik hoopte als verstekeling in een vrachtwagen in Groot-Brittannië te raken, daar kun je werken zonder identiteitskaart. Maar ik heb mij stomweg laten aanrijden toen ik in Jabbeke een autosnelweg probeerde over te steken. Mijn verwanten die in mij hadden geïnvesteerd zijn hun geld kwijt, ik heb gefaald en ben schuldig”.

Een vrouw in mantelpakje schraapte haar keel. “Ik werkte bij een grote verzekeraar”, sprak ze. “Mijn vrouwelijkheid heb ik gebruikt om carrière te maken. Ik deed het met de bazen, als jullie verstaan wat ik bedoel. Het heeft mij opslag en goeie evaluaties opgeleverd, maar ook haat en nijd van collega’s die misschien meer gekwalificeerd waren, maar toch in het bedrijf de kansen niet kregen die ik kreeg. Ze noemden mij een slet en misschien ben ik ook niet meer dan dat”.

De koloniale soldaat gooide opnieuw een blok hout op het vuur. Buiten sneeuwde het alsmear meer, alsof er alsmear meer te bedekken was.

Een politieman die tot nu had gezwezen, keek schuchter naar de Oost-Afrikaan die voorheen had gesproken. "Ik heb meermaals illegalen geslagen en hun geld afgepakt", zei hij. "Ze hadden immers geen rechten en behoorden niet in België te zijn. Het voelde wel okee om dat te doen".

"Ach, in vergelijking met mij zijn jullie slechts koorknepen", sprak de twaalfde persoon aan tafel. "Iedereen kent mij doorheen de eeuwen als de verrader van zijn goddelijke Meester. Ik was penningmeester, maar drukte regelmatig wat geld achterover. Mijn carrièreplan was dat mijn Meester een nieuw koninkrijk zou stichten en dat ik daarin een belangrijke functie zou krijgen, minister van Financiën of zo. Toen mijn Meester een andere weg bleek te gaan, stortte mijn wereld in. Ik heb hem voor dertig zilverlingen overgeleverd, niet omdat ik hem dood wilde, maar omdat ik hem tot beslissende actie wilde dwingen. Achteraf heb ik berouw gekregen, maar het was te laat en ik zag geen uitweg meer. Ik heb mij opgehangen, waarna mijn lichaam open barstte en mijn ingewanden naar buiten pulden. Ach en wee, waarom ben ik niet zoals Petrus teruggekeerd naar mijn Meester, dan had ik hem tenminste vergiffenis kunnen vragen"?

De klok sloeg twaalf uur. Middernacht. Buiten bedekte de sneeuw de aarde en al het vuilnis dat de mensen daarop hadden achtergelaten.

Toen weerklonk iets als een donderslag en even scheen een helder licht als een bliksemschicht vlakbij. De twaalf renden naar de deur en een koude wind waaide naar binnen toen ze die openden. In de verte was vaag iets als een wolk te zien, met daarop een mens, maar dat kon natuurlijk niet, misschien zagen ze het niet goed door de sneeuwvlokken. De blinde Afro-Amerikaan dacht een bazuin te hebben gehoord.

"Kom aan tafel, alles is gereed", hoorden ze achter zich. Elkeen nam weer zijn plaats in om te luisteren naar de baardige Man in wit gewaad die daar plots zat en die niemand eerder op de avond gezien had. Het viel hun op dat de nieuwkomer in deze winternacht sandalen droeg en grote littekens vertoonde aan zijn handen en voeten. De Man opende zijn mond en zijn woorden vloeiden als levend water. Niemand van de twaalf uitte nog een jammerklacht en het voelde alsof alle tranen van hun ogen werden afgewist, alsof ze niet meer dood waren. En het

gebeurde, toen de Man met hen aan tafel zat, dat hij brood nam en het zegende. En toen hij het gebroken had, gaf hij het aan hen. En hun ogen werden geopend, en zij herkenden hem, maar hij verdween uit hun zicht. En zij zeiden tot elkaar: "Was ons hart niet brandend in ons, toen hij tot ons sprak en de Schriften opende?"

Er was geen nacht meer.

Buiten bedekte maagdelijk witte sneeuw de aarde en al het vuilnis dat de mensen daarop hadden achtergelaten was niet meer.

Hugo Wilmaerts, 2 november 2018
(gebruikte Bijbel: *Herziene Statenvertaling*)

In Memoriam Marguerite Du Meunier

Op zaterdag 10 november kwam er einde aan het leven van Marguerite Du Meunier, ook gekend als Margriet, Greet, Margot en Tante Zus. Ze werd 70 jaar. We namen afscheid van haar in een dienst in onze kerk, waar haar vader, Jean Du Meunier, bijna 27 jaar lang dominee was.

De laatste jaren waren niet de beste in het leven van Marguerite; haar lichaam en geest lieten haar langzaam in de steek, en zelfs de dingen die ze graag deed - TV kijken, spelletjes op de iPad en

kruiswoordraadsels - interesseerden haar niet echt meer.

Toch blijft er ook veel om dankbaar voor te zijn. Ze leeft voort in de herinnering als een vrouw met een sterk karakter, die graag lachte en onnozel deed. Maar vooral haar zorg voor haar moeder na het overlijden van haar vader en de goede relatie met de kleinkinderen zullen ons bijblijven. Haar familie wensen we Gods troostende nabijheid toe.

'n Beetje

Sterven doe je niet ineens
Maar af en toe een beetje
En alle beetjes die je stierf
't Is vreemd, maar die vergeet je
Het is je dikwijls zelf ontgaan
Je zegt 'ik ben wat moe'
Maar op 'n keer, dan ben je aan
Je laatste beetje toe.

Toon Hermans

Adventsbrief

We gaan weer naar de tijd van Advent en Kerst toe.

De kerkraad wil iedereen uitnodigen om mee Kerst te vieren en te blijven stilstaan bij de komst van onze Verlosser in de volgende erediensten:

Maandagavond 24 december is er de Kerstavonddienst die aanvangt om 20.00 uur.

Dinsdag 25 december om 10.00 uur vieren we Kerst in een samenzijn met zang, aandacht voor de kinderen en de jeugd, en wordt u de mogelijkheid geboden om zelf iets rond het thema Kerst naar voren te brengen (wel graag even de kerkraad op voorhand hierover inlichten). We besluiten met een gezamenlijke maaltijd met broodjes en koffiekoeken.

Uiteraard worden er voor de kinderen van oppas en nevendienst ook passende geschenken voorzien. Voor alle kinderen en voor onze jeugd zullen er ook snoepzakken zijn.

Om één en ander financieel mogelijk te maken, willen we een beroep doen op uw steun. Uw gift kunt u overmaken in een gesloten omslag aan één van de kerkraadsleden of storten op de rekening van Gemeenteleven (**BE93 7510 0260 2367**).

We willen zeer graag weten wie we op 25 december mogen verwachten en vragen dan ook om uw naam op de lijst te zetten die in de kerkzaal hangt of te mailen naar ds Brouwer (jhbrouwer@protestant.com) of naar Georges Vandensavel (vandensavel.georges@busmail.net).

De kerkraad

